

DANI ENSESA VEĪNS MIRANT, MIRANT VEĪNS

“VEÏNS MIRANT, MIRANT VEÏNS” és un recull de l’obra que ens ha semblat més significativa de Dani Ensesa. Quasi deu anys de treball es despleguen en el Centre d’Art Contemporani Can Sisteré per presentar-nos tota una “troupe” d’urbanites que es miren encuriosits, corren perquè no arriben a la feina, s’enamoren, ballen en una festa o simplement són al quadre per necessitats estrictament pictòriques.

Alguns crítics han forjat el terme “ensesisme” per definir l’actitud vital, la metodologia i l’obra de Dani Ensesa: l’“ensesisme” com a actitud és, entre d’altres coses, despistar-se per parar atenció a detalls que altres considerarien intranscendents, evitar les presses i les tendències artístiques.

L’“ensesisme” com a metodologia és una forma de convidaure amb la pintura, combinar el treball disciplinat amb una festa, sortir al carrer amb ulleres d’etnòleg. L’artista bada pel seu barri obert a l’aventura, apunta mentalment curiositats, personatges, converses i trobades (veïns mirant) que són la matèria primera dels seus quadres (mirant veïns).

Després seu i pinta. Els anys d’ofici i el temps que dedica a la pintura li permeten situar la seva obra en un joc d’improvisacions, que es tradueix en una plàstica impecable de traç immediat i serè i una utilització del color insospitada que cauen en un fons normalment quadrat i buit, fet d’aire i sense horitzó, sense dret ni revés. El resultat, sempre en un equilibri impossible, voreja el caos.

L’“ensesisme” esdevé un art quitapenas, una cartografia, a primera vista, optimista de la vida en una gran ciutat, que no amaga els conflictes ni una distància crítica. Una mirada atenta, revelarà personatges enfrontats, que no s’entenen, atapeïts, solitaris... que donen a l’obra d’Ensesa una dimensió més global del “món de la vida”.

“Veïns mirant, mirant veïns”, recull un període creatiu en què els quadres es succeeixen amb una continuïtat lògica. L’exposició presenta dos grans problemes de la pintura d’Ensesa: el primer és la recerca d’un llenguatge, el segon posar en marxa una narrativa. Del primer neix el segon com a reacció: la narrativa contra el

formalisme. Amb la distància del temps, se'ns presenten com a complementaris. Sense llenguatge no hi ha narrativa, sense narrativa l'estil avorreix, no dóna per pensar.

En la primera recerca, la del llenguatge, trobem com a referents a Paul Klee, Philip Guston o Pessoa. Ensesa s'explica i explica el món a partir del concepte del ritme. La tesi sosté que a la vida i a l'art, tot té un ritme. Si estem atents al ritme d'allò que s'esdevé tindrem pistes per entendre les històries i les anècdotes que ens envolten diàriament.

Dani pinta amb ritme, amb la música com a banda sonora de la tela, la música l'impulsa i l'ajuda a endreçar el treball. En les pintures d'aquest període els personatges apareixen sobre un fons i un temps quiets i del tot pictòrics. Són com un haiku, com una notació molt breu del món, modesta, de fragment, de quadern de notes.

La pintura d'Ensesa a voltants de 2003, amb una multiplicació dels seus referents; Giotto, Masaccio, el Bosco... comença una gran novel·la

sense conclusió, amb un nus argumental en què és impossible trobar la causa primera que va provocar la situació en què se'ns presenten la pintura i els personatges. És el moment del "cuentisme" d'Ensesa, que es despreocupa de l'esteticisme de l'obra.

En una societat com la nostra en què tot és estètic, on la imatge ocupa un lloc central, símptoma de postmodernitat, la revolució d'Ensesa és alliberar-se de la vigilància i del control en la producció d'imatges. L'artista es llença a una pintura en què deixa sortir tot un món indisciplinat, en contínua fluctuació, sense punts d'ancoratge, de desitjos i accions contraposades, potser metàfora de la complexitat contemporània.

Centre d'Art Contemporani Can Sisteré

CAN SISTERÉ

Centre d'Art Contemporani

